

ЗАКОН
О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ
СРБИЈЕ И БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Босне и Херцеговине о изручењу, потписан 5. септембра 2013. године у Београду, у оригиналу на српском језику и службеним језицима у Босни и Херцеговини - босанском језику, српском језику и хрватском језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналну на српском језику гласи:

У Г О В О Р

ИЗМЕЋУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Република Србија и Босна и Херцеговина (у даљем тексту: државе уговорнице),

свесне потребе даљег унапређења међусобне сарадње у области правосуђа,

узимајући у обзир високу опасност од свих облика криминала, а посебно организованог криминала и корупције и других тешких кривичних дела и њиховог транснационалног ширења, као и важност борбе против организованог криминала, корупције и других тешких кривичних дела и потребу за ефикасном међусобном сарадњом држава у тој борби,

договориле су се да закључе овај уговор.

Обавеза изручења

Члан 1.

Државе уговорнице се обавезују да ће под условима предвиђеним овим уговором, на молбу, једна другој изручавати лица која се у држави која тражи изручење (у даљем тексту: држава молиља) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе, у складу са правом држава уговорница.

Начин комуницирања

Члан 2.

(1) Надлежни органи држава уговорница код примене овог уговора комуницирају писаним путем, и то преко министарстава надлежних за послове правосуђа.

(2) Дипломатски пут комуницирања овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима, замолнице и обавештења према овом уговору могу се достављати преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Језик и легализација

Члан 3.

(1) Молбе које се подносе и документација коју треба доставити према одредбама овог уговора, састављају се на језику државе молиље.

(2) Легализација исправа из става (1) овога члана није потребна.

Документација

Члан 4.

Уз молбу за изручење држава молиља треба да приложи:

1) средства за утврђивање истоветности лица чије се изручење тражи (тачан опис, фотографије, отисци прстију и сл.);

2) потврду или друге податке о држављанству лица чије се изручење тражи;

3) оптужни акт или пресуду или одлуку о притвору или који други акт једнак овој одлуци, у изворнику или овереном препису, у коме треба да је назначено име и презиме лица чије се изручење тражи и остали подаци потребни за утврђивање његове истоветности, опис дела, законски назив кривичног дела и докази из којих произлази основана сумња;

4) извод из текста законских одредаба које ће се применити или су примењене према лицу чије се изручење тражи, због дела поводом кога се тражи изручење;

5) податке о дужини кривичне санкције када се ради о изручењу лица ради издржавања остатка кривичне санкције.

Допуна документације

Члан 5.

(1) Ако су подаци и документација које је доставила држава молиља недовољни за доношење одлуке замољене државе на основу овог уговора, замољена држава може да тражи допунска обавештења и документацију и да одреди примерен рок за њихово достављање, који не може бити дужи од 30 дана.

(2) Рок из става (1) овог члана може се на образложени предлог продужити за још 15 дана.

(3) Ако држава молиља у роковима предвиђеним одредбама ст. (1) и (2) овог члана не достави допунске податке и документацију, замољена држава ће одмах обуставити поступак изручења и лице чије се изручење тражи пустиће на слободу.

Кривична дела за која се дозвољава изручење

Члан 6.

(1) Изручење ради кривичног гоњења дозволиће се само за кривична дела за која је, како према праву државе молиље, тако и према праву замољене државе, прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од најмање једне године.

(2) Изручење ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, дозволиће се само за кривична дела која су кажњива према праву обе државе уговорнице и ако трајање казне затвора или мере која укључује одузимање слободе или њихов остатка који треба да се изврши, износи најмање четири месеца.

(3) Ако се молба за изручење односи на више кривичних дела која су по праву државе молиље као и по праву замољене државе кажњива казном затвора или мером која укључује одузимање слободе, али нека од њих не испуњавају услове у погледу висине кривичне санкције прописане у ст. (1) и (2) овог члана, изручење се може дозволити и за та кривична дела.

Изручење сопствених држављана за кривична дела организованог криминала, корупције и прања новца

Члан 7.

(1) Изручење сопствених држављана у циљу кривичног гоњења ће се дозволити ако су испуњени услови прописани овим уговором за кривична дела организованог криминала, корупције и прања новца за која је према праву обе државе уговорнице прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од четири године или тежа казна.

(2) Изручење сопствених држављана у циљу извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе дозволиће се ако су испуњени услови прописани овим уговором за кривична дела организованог криминала, корупције и прања новца, која су кажњива према праву обе државе уговорнице, ако трајање казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, односно њихов остатак који треба да се изврши износи најмање две године.

(3) Кривична дела организованог криминала из ст. (1) и (2) овог члана су:

– кривична дела за која је прописана казна затвора у трајању од четири године или тежа казна која су почињена од стране организоване криминалне групе, у складу са домаћим правом;

– организовање и припадност организованој криминалној групи, у складу са домаћим правом.

(4) Кривична дела корупције из ст. (1) и (2) овог члана су:

– злоупотреба положаја од стране службеног или одговорног лица;

– активно и пасивно противзаконито посредовање коришћењем утицаја;

– активно и пасивно подмићивање службеног лица;

– активно и пасивно подмићивање у приватном сектору;

– проневера.

Изручење сопствених држављана за друга тешка кривична дела

Члан 8.

(1) Изручење сопствених држављана у циљу кривичног гоњења дозволиће се ако су испуњени услови прописани овим уговором, и за друга тешка кривична дела за која је прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од најмање пет година или тежа казна.

(2) Изручење сопствених држављана у циљу извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе дозволиће се ако су испуњени услови прописани овим уговором за кривична дела из става (1) овог члана, ако трајање казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, односно њихов остатак који треба да се изврши, износи најмање две године.

(3) Одредбе ст. (1) и (2) овог члана не примењују се на кривична дела геноцида, злочина против човечности и ратних злочина.

Извршење стране судске одлуке којом су осуђени сопствени држављани

Члан 9.

(1) Када замољена држава прими молбу за привремено притварање у циљу изручења или молбу за изручење у циљу извршења казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе из чл. 7. и 8. овог уговора у односу на лице које је њен држављанин, она ће одмах по одређивању притвора у поступку изручења то лице упознати да је могуће да казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе издржава у замољеној држави.

(2) Ако се тражено лице сагласи да казну затвора или другу меру која укључује одузимање слободе издржава у замољеној држави и ако су испуњени услови предвиђени уговором којим се уређује међусобно извршавање судских одлука у кривичним стварима, замољена држава обавестиће о томе државу молиљу и од ње затражити да у року од 10 дана од дана пријема обавештења може да поднесе молбу за преузимање извршења казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе.

(3) Ако држава молиља не поднесе молбу за извршење казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе у року из става (2) овог члана, против лица из става (1) овог члана спровешће се поступак изручења.

(4) Ако држава молиља поднесе молбу за преузимање извршења, замољена држава донеће одлуку о тој молби у складу са одредбама Уговора из става (2) овог члана, а молба за изручење ће се сматрати молбом за привремено притварање лица.

Одбијање изручења због азила или међународно правних обавеза

Члан 10.

Изручење се неће дозволити:

1) ако лице чије се изручење тражи ужива азил на територији замољене државе;

2) ако би изручење било у супротности са обавезама замољене државе које произилазе из мултилатералних уговора који је обавезују.

Начело ne bis in idem

Члан 11.

(1) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи у замољеној држави већ правноснажно осуђено или ослобођено, или је против њега кривични поступак правноснажно обустављен, или је оптужба против њега правноснажно одбијена.

(2) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено или ослобођено у трећој држави, а изречена кривична санкција извршена или опрштена или је неизвршени део санкције опрштена или је према праву треће државе наступила застарелост извршења кривичне санкције.

Застарелост

Члан 12.

Изручење се неће дозволити ако је кривично гоњење или извршење кривичне санкције застарело према праву једне од држава уговорница.

Обострана кажњивост

Члан 13.

Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела које није кривично дело према праву једне од држава уговорница.

Кривично гоњење због истог дела у замољеној држави

Члан 14.

Изручење се може одбити ако се лице чије се изручење тражи, због истог кривичног дела кривично гони у замољеној држави.

Начело територијалности

Члан 15.

(1) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела које је у целости или делимично извршено на територији замољене државе.

(2) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела почињеног ван територија држава уговорница, и ако право замољене државе не дозвољава кривично гоњење за исто кривично дело почињено ван њене територије.

Судска надлежност замољене државе

Члан 16.

Изручење се може одбити због дела које подлеже судској надлежности замољене државе.

Амнестија

Члан 17.

Изручење се неће одобрити за кривично дело које је обухваћено амнестијом у замољеној држави, ако је она надлежна да гони за то кривично дело према свом праву.

Осуда у одсуству

Члан 18.

Ако је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено у одсуству, изручење ће се дозволити само ако држава молила да гаранције да ће кривични поступак после изручења поново спровести у присуству изрученог лица.

Одлагање изручења и привремено изручење

Члан 19.

(1) Ако се против лица чије се изручење тражи, у замољеној држави води кривични поступак, или је у тој држави осуђено због неког другог кривичног дела, а не оног које је предмет изручења, изручење се може одложити док се тај поступак не оконча, а у случају осуде – док се кривична санкција не изврши.

(2) Ако би због одлагања изручења из става (1) овог члана у држави молиљи кривично гоњење могло да застари, или би његов ток био озбиљно ометен, може се, на образложено тражење државе молиље, дозволити привремено изручење ради вођења кривичног поступка, под условом да изручено лице буде враћено пошто се обаве хитне процесне радње због којих је одобрено привремено изручење.

(3) Држава молиља мора привремено изручено лице, за време боравка на њеној територији, држати у притвору. Време проведено у притвору, од дана када привремено изручено лице напусти територију замољене државе до дана када се на њену територију врати, урачунава се у кривичну санкцију која ће бити изречена или извршена у замољеној држави.

Више молби за изручење

Члан 20.

(1) Ако више држава тражи изручење истог лица због истог или различитих кривичних дела, замољена држава ће донети одлуку којој ће држави дозволити изручење, узимајући у обзир све околности случаја, а посебно тежину извршених кривичних дела, време подношења захтева за изручење, место извршења кривичних дела, држављанство лица и могућност његовог даљег изручења у другу државу.

(2) Замољена држава о одлуци из става (1) овог члана, обавештава остале државе молиље и истовремено може да дâ сагласност држави молиљи којој је одобрено изручење, да лице може евентуално даље изручити некој од других држава, које су такође тражиле изручење.

Притвор у поступку изручења

Члан 21.

Ако су испуњени формални услови за изручење, замољена држава уговорница након пријема молбе за изручење може, у складу са својим законодавством, лицу одредити притвор, осим ако изручење очигледно није дозвољено.

Привремено притварање

Члан 22.

(1) У хитним случајевима, на изрчити захтев надлежног органа државе молиље, надлежни орган замољене државе може привремено притворити тражено лице и пре пријема молбе за изручење. У захтеву се наводи постојање једне од исправа из члана 4. тачка 3) овог уговора и да постоји намера да се поднесе молба за изручење. Захтев треба да садржи и податке о кривичном делу због којег ће се тражити изручење, време и место његовог извршења, податке о прописаној или изрченој санкцији, односно њеном остатку, као и, уколико је то могуће, опис лица чије ће се изручење тражити.

(2) Захтев из става (1) овог члана може се поднети преко министарства надлежних за послове правосуђа, дипломатским путем, или преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ), било којим погодним средством писаног комуницирања.

(3) Међународна потерница се сматра захтевом за привремено притварање.

(4) О томе да је притворила лице у складу са одредбом става (1) овог члана, замољена држава мора без одлагања обавестити државу молиљу.

(5) Привремени притвор ће се укинути ако молба за изручење и документација наведена у члану 4. овог уговора не буду достављени замољеној држави у року од 18 дана од дана притварања. Притвор се, на образложени захтев државе молиље, може продужити, али ни у ком случају не може прећи 40 дана од дана притварања.

(6) Пуштање на слободу, не спречава поновно притварање лица, ако молба за изручење буде касније достављена.

Одлука о молби за изручење

Члан 23.

(1) Замољена држава мора о молби за изручење што пре донети одлуку и о тој одлуци обавестити државу молиљу.

(2) Свако потпуно или делимично одбијање молбе за изручење мора бити образложено.

Поједностављено изручење

Члан 24.

(1) Замољена држава може да лице чије се изручење, односно привремено притварање ради изручења захтева, изручи по поједностављеном поступку, ако оно пред надлежним судом замољене државе изричито изјави да је сагласно са оваквим начином изручења и ако буду испуњене претпоставке за изручење.

(2) Сагласност из става (1) овог члана је неопозива.

(3) У случају поједностављеног изручења, није потребно подношење молбе за изручење са документацијом, међутим, замољена држава, уколико сматра да је то неопходно, може да затражи одређене податке и документе од државе молиље.

(4) Изручење по поједностављеном поступку има дејство изручења у редовном поступку.

Начело специјалности

Члан 25.

(1) Изручено лице не може бити кривично гоњено, подвргнуто извршењу казне или било којој другој мери ограничења слободе или изручено трећој држави, за било које кривично дело извршено пре изручења, а које није предмет изручења.

(2) Према изрученом лицу не сме се извршити тежа казна од оне на коју је осуђено.

(3) Услови из става (1) овог члана неће се применити:

1) ако се изручено лице изричито одрекло гаранције из става (1) овог члана;

2) ако изручено лице, иако је имало могућности, није у року од 45 дана од дана његовог коначног пуштања на слободу, напустило територију државе уговорнице којој је било предато, или, ако се после напуштања те територије, на њу поново вратило;

3) ако држава која је изручила лице да сагласност, у ком циљу се подноси молба са прилозима наведеним у члану 4. овог уговора и судски записник са изјавом изрученог лица. Замољена држава даће сагласност ако су у конкретном случају испуњени услови за изручење по овом уговору.

(4) Одривање од начела специјалности утврђује се на начин из којег се види да га је лице дало добровољно и уз пуну свесност последица. У ту сврху лице лишено слободе има право на заступника.

Урачунавање притвора у санкцију

Члан 26.

Ако је изручено лице у држави уговорници било притворено због кривичног дела због којег је изручено, време проведено у притвору урачунаће му се у кривичну санкцију.

Предаја лица чије је изручење одобрено

Члан 27.

(1) Ако се изручење одобри, замољена држава ће држави молиљки саопштити место и време предаје и колико је тражено лице провело у притвору у оквиру поступка изручења.

(2) Лице чије је изручење дозвољено може се пустити на слободу ако га надлежни орган државе молиље не преузме у року од 10 дана од дана утврђеног за предају.

(3) Ако предаја лица чије је изручење дозвољено није могућа због ванредних околности, држава уговорница на чијој су страни ове околности настале ће о томе обавестити другу државу ради постизања договора о новом времену предаје.

Поновна молба за изручење

Члан 28.

Ако изручено лице на било који начин избегне кривично гоњење или извршење казне, а нађе се на територији замољене државе, моћи ће да буде изручено на поновљени захтев. У том случају није потребно да уз захтев буду приложена документа из члана 4. овог уговора, ако су још увек на располагању замољеној држави.

Предаја предмета

Члан 29.

(1) Предмети, писмена или списи, могу се запленили и предати другој држави уговорници у складу са законом замољене државе, ако о томе постоји захтев и одлука надлежног органа државе молиље.

(2) Замољена страна уговорница може да одложи предају предмета, писмена или списа, ако су јој потребни у другом кривичном поступку који је у току.

(3) Држава молиља ће вратити предмете, писмена или списе, замољеној држави уговорници, након окончања поступка за који су били тражени, уколико се замољена држава тог не одрекне.

Предаја предмета без молбе

Члан 30.

(1) Ако се одобри изручење лица, замољена држава ће, и без посебне молбе, држави молиљи доставити предмете:

- 1) који се могу употребити као доказно средство;
- 2) које је лице, које се изручује, стекло извршењем кривичног дела или уновчавањем предмета који потичу од извршења кривичног дела.

(2) Ако изручење које би по овом уговору било дозвољено није могуће јер је лице које би требало изручити умрло или побегло, или га није могуће пронаћи на територији замољене државе, предаја предмета ће се и поред тога дозволити.

(3) Права замољене државе или трећих лица на предмете из става (1) овог члана остају недирнута. Ако постоје таква права, држава молиља ће предмете, по окончању поступка, што пре и бесплатно вратити замољеној држави. Ако би таква права била повређена предајом, предаја се неће дозволити.

(4) Предаја предмета се обавља према праву замољене државе.

(5) Предаја предмета ради враћања оштећеном може се извршити уз сагласност друге државе уговорнице и пре него што је дозвољено изручење, ако је лице које се изручује сагласно да се предмети непосредно врате оштећеном.

Примена процесног права и обавештења

Члан 31.

(1) Ако овим уговором није другачије одређено, на поступак у вези са изручењем и на притвор на територији замољене државе, примењују се прописи замољене државе.

(2) Ако се лице изручује ради кривичног гоњења, држава молиља ће обавестити замољену државу о исходу кривичног поступка и доставити јој правноснажну одлуку.

Транзит

Члан 32.

(1) Транзит лица које треба да изручи трећа држава једној држави уговорници, преко територије друге државе уговорнице, биће одобрен, ако овим уговором није другачије одређено, под истим условима као изручење.

(2) Молба за транзит преко територије државе уговорнице треба да садржи документацију из члана 4. овог уговора и по истој ће замољена држава поступити у што краћем року.

(3) Замољена држава може да одбије молбу за транзит преко своје територије ако се ради о лицу против којег се у тој држави води кривични поступак или је против њега изречена осуђујућа пресуда која није извршена или ако би транзит могао да нанесе штету интересима те стране.

(4) Замољена држава ће одбити молбу за транзит преко своје територије сопствених држављана, осим ако трећа држава изручује та лица држави уговорници која је поднела молбу за транзит за кривична дела за која се одобрава изручење сопствених држављана из чл. 7. и 8. овог уговора, извршена након ступања на снагу овог уговора.

(5) Без сагласности државе која је одобрила изручење траженог лица, држава уговорница преко чије територије се врши његов транзит, не сме то лице да гони нити да према њему изврши кривичну санкцију због дела која су извршена пре транзита.

(6) У току транзита замољена држава ће лице које се спроводи држати у притвору.

Трошкови

Члан 33.

(1) Трошкове изручења сноси држава уговорница, на чијој су територији настали.

(2) Трошкове транзита сноси држава молиља.

(3) Трошкове превоза авионом сноси држава која је такав превоз предложила.

Завршне одредбе

Члан 34.

(1) Министарства надлежна за послове правосуђа држава уговорница одржаваће редовне консултације, најмање једанпут годишње, ради разматрања спровођења овог уговора и решавања спорова произашлих из тумачења или примене овог уговора.

(2) Спорна питања у вези са тумачењем или применом овог уговора, која се не реше на начин предвиђен у ставу (1) овог члана, државе уговорнице ће решавати дипломатским путем.

Члан 35.

Одредбе чл. 7. и 8. овог уговора примењиваће се само на кривична дела извршена након ступања на снагу овог уговора.

Члан 36.

(1) Овај уговор подлеже потврђивању.

(2) Уговор ступа на снагу даном пријема последње ноте којима се државе уговорнице узајамно обавештавају о спроведеном поступку потврђивања у складу са њиховим законодавством.

(3) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може Уговор отказати писмено дипломатским путем, и у том случају Уговор престаје да важи након истека шест месеци од дана пријема обавештења о отказивању.

Овај уговор сачињен је у Београду дана 5. септембра 2013, у два оригинална примерка, сваки на српском језику и службеним језицима у Босни и Херцеговини – босанском језику, српском језику и хрватском језику, с тим да су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

ЗА БОСНУ И ХЕРЦЕГОВИНУ

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.